

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember huszonnégy, vasárnap. Tegnap volt Gellért tizedik születésnapja. Eszter rendelt neki egy pólót, amin van egy axolotl. Gellért nagyon örült neki. Esik az eső. Főzök egy teát. Lóci köhög. Ma a mamánál ebédelünk. Tegnap vettünk Szentendrén egy gitárt. Szerdán lesz Gellértnek a harmadik gitárórája. Meg kell keresnem a hangolót. Gellért a gitárt csak ugródeszkanak tekinti, tulajdonképpen bendzsózni szeretne. Alszik a fényben a lámpa sötétje, a férfi elindul, tisztességes az átlag, igazság, étcsokoládé, célja a testvér testét innen az ottba ledobni. Tegnap reggel Elekkel találkoztam a boltban. Nincs megmagyarázva. Azt hiszem, így őszintébb.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember huszonöt, hétfő. Kimásztam az ablakon a belső udvarra. Volt ott az egyik asztalon egy cigarettásdoboz, de nem volt benne semmi, csak egy csikk. Eszternek fáj a feje. Jónás Ninive pusztulásának szurkol az árnyékban. Az előadás után Rudi bácsival beszélgettem. Tegnap délelőtt meghallgattuk Az állatok farsangját. Időnként szabadnak érzem magam. A hamutartóban csikk és esővíz. Lobog a szélben a szélzsák. A földgömbön valaki egy foltra mutat, aminek Ausztrália a neve. A sarokban a természet néma gyermeke. Pénteken valaki a vonat elé vetette magát. Eszter annak az íróknak a könyvét olvassa, akitől én még soha semmit nem olvastam, de meghívtam egyszer egy kávéra.

Irgalmatlanul. Ezek voltak a király utolsó szavai. A vakok forrásánál vakok tolongtak halála reggelén. Az egyetlen vak, aki a király halálhírére felkerekedett, hogy gyászta a forrás körül az angyalokkal eljárja, megcsúszott egy mohás kövön, arccal a forrásba zuhant. Nem léteznek angyalok. A szárnyaszegett angyal ujjával megérintette a vizet. Visszanyerte szeme világát a vak. A vakok vakok maradtak, hiába mosták meg arcukat és szemüket a vakok forrásában. A vakok forrásának angyali vizében nem élnek állatok. Az ezüsthál teljesíti a vágytalanok kívánságait. Irgalmatlanul unatkoznak az angyalok. Ez volt a király utolsó szava.

Az volt az érzésem, hogy az isten munkatársa vagyok. Munkatársa vagy alkatrésze. A megfelelő szó bizonytalan. A könyvtár mellett lehetett a kórusra menni. A könyvtárral szemben a termodinamikus háztűznéző világított. A templomban az örökmécses jelezte az el nem múló isten időtlenségét. Leültem a harmónium közelébe, aztán mereven nézni kezdtem abba az irányba, ahol istennek nagyon kell lennie. A könyvtárban egy portugál költő versei heverték. Hiányozni kezdett a teremtés. Az engedelmeség megfoszt önmagadtól. Az engedelmeségben éppen ez a szép. Évekkel később egy spanyol papról olvastam, aki Krisztus testvére és vérére változtatta a kezében levő semmit.

Borsodi L. László

Külön táskák

Egyetlen szavam sem tűröd,
módszeresen irtod mozdulataimat,
arckifejezésem minden rezdülését,
sorban kapcsolod le közös évünk
hónapjait, heteit, öleléseit,
lehalkítod magad, akár a telefont,
nem hallod, mi morajlik bennem.
Sötétben, süketen tapogatózom,
akár ezekben a verssorokban,
hogy megpróbáljam megérezni,
megérteni, milyen üzemmód
lökött távol tőled, magamtól,
kitapogatni, ami volt és lehetne,
hogy egyáltalán vagy-e még,
érdemes-e tovább hurcolni, ami
közös volt, de külön táskákba került,
hogy van-e, lehetne-e még egy sziget,
körülötte a nagy kék, amelyben
kioldódna minden fölösleg, bántás,
és maszkok nélkül láthatnánk –
színről színre, meztelen.

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár. Legutóbbi kötete: *Te fordítsd el* (versek, Kolozsvár, 2024, Erdélyi Híradó Kiadó).

Tűzfalak

Amikor beköltöztél a házamba, ragyogtak az ablakok, illatoztak a szekrényben a ruhák, a polcokon vidám csendjükkal a könyvek. Amikor hozzám hazajöttél (emlékszel?): a konyha illata, vízcsorgás, szőnyegminta, függönysuhogás, testünk, árnyékunk és túl azon. Ritmusa volt az éjnek és a kéjnek, a nappalok lágy zenéjének, megtalálták helyüket, megszelídültek egymás közelségétől a tárgyak. Egy nap azonban a padlórepedéseken át szivárogni kezdett a penész, a bejárati ajtó alatt észrevétlenül besurrant a szél vagy valami nyirkos. Két lélegzetvétel között mintha hirtelen túl széles rés támadt volna, mintha hangszínben, hangsúlyban, nem is tudom, a nevét nem találom. Beállítottad a tévét, csapot szereltél, szekrényeket csavaroztál, kimeszelted előbb a konyhát, majd sorba mind a szobákat, fürdőkádat sikáltál, villanyégőket cseréltél, végső megoldásként mesterembereket hívtál. És közben egyre homályosabb, hűvösebb, ragacsosabb lett idebenn, nincs mosoly, nincs érintés, mert sorba adja fel magát minden egymás után.

Folt, földszag

Megroggyant tetőszerkezet, ledől kémény, omló vakolat, széttört ablak- és ajtókeretek, elárvult falak, elkorhadó bútorok, s a szél, lakóit elfújta az idő, ölelésüket benőtte a moha. A szakadó esőben ketten nézik. Mintha magukat. Nem lehet, nincs erejük újraépíteni, mit kimart a salétrom, felélt a gomba, nem áll össze, mi egyszer szétmállott, nem mentheti meg új téglá, kő, harmadnap. Ami volt, nem ad jeleket. Helyén folt, földszagú üresség.

Megyeri Edit Tünde

Egyetlen¹

Regina majd minden délután lement a strandra, és nemcsak a városi strandra, hanem a környék ismert helyeire. Tengerpartokra, melyekről olvasott vagy hallott, s ahová ritkán vetődött külföldi turista. Egy-két euróért jegyet váltott, és naponta más településen szállt le a vonatról. Mindig csak lefelé, gondolta magában, és a strandtáskával a vállán baktatott a szűk zegzugos utcácskákon a víz irányába. Sokcsillagos szállodák, a tenger felé forduló apartmanházak, háromosztatú villák, újkori bungalók váltották egymást. A távolabbi, eldugott utcákban bújtak meg azok a kopott házak, ahol a helyiek laktak, és összeszűkült szemmel figyelték a nyaranta oda érkező idegeneket. Bolyongásai közepette Regina olykor betévedt egy-egy ilyen helyre, figyelte a járdaszélen hagyott székeket, asztalokat, a kifeszített köteleken száradó ruhát. Be se fér egy furgon, mosolygott magában, el kell pakolni az utcáról, mert ezek még az úttesten is laknak. Idős asszony nézett rá egy alacsony erkélyről. *Buongiorno!* Mit kószál itt ez a buta lány, eltévedt biztosan, forgatja a fejét jobbra-balra, bámulja az otthonainkat, tán a repedéseket nézi a falakon? Nem bevándorló, az biztos, nyaraló inkább, annak meg milyen magányos. *Buongiorno*, mit keres itt ez az öreg nő a hőségben, a frászt hozza rám, akár egy szellem. Miért nem bújik el a vakon megülő épületek belsejében, a csukott spaletták mögé? Mit figyel a kihalt utcán?

Akárcsak a Balatonnál, ahogy körbe fut a sín pár, úgy szegélyezi az olasz csizmát is a vasút, csak itt pont fordítva, a víz van kívül és a szárazföld belül.

Farkassal majdnem három évig voltak együtt, vagyis az egyetlen nagy részében. Senki se gondolta, hogy ebből nem lesz házasság, bizonyos napokon még Regina maga sem. Egymáshoz igazították a programjaikat, együtt tanultak, együtt ettek-ittak, éltek. Farkas szeretettette meg vele a Balatont, volt ott egy nyaralójuk az északi parton. Ezekon a nyarakon Regina már nem rohant minden hétvégén haza Budapestről, új vizek felé vette az útját. Küszködött

MEGYERI EDIT TÜNDE (1972, Nagyszőlős) író, pedagógus. Jelenleg a Rábaközben él. A *Bárka*, az *Együtt* és a *Magyar Napló* folyóiratokban jelentek meg szépirodalmi írásai.

1 Részlet *A tenger* című készülő regényből.